

του άρθρου 562 ΚΠολΔ. Επομένως, ο ως άνω αντίστοιχος λόγος αναίρεσως, είναι απαράδεκτος.

Με τον τρίτο λόγο αναίρεσως προσάπτεται στην προσβαλλόμενη δ' αυτής απόφαση, με αναφορά στο άρθρο 559 αρθ. 1 και 11 α' του ΚΠολΔ, ότι το Εφετείο - προκειμένου να δεχθεί την εμφύτερη απόδειξη που ήταν ανεπίτρεπτη από τον νόμο, λόγω του ότι η αξία του αντικειμένου της προκαμένης συμβάσεως υπερέβαινε το οριζόμενο στο άρθρο 393 ποσών - προέβη σε διαστρέβλωση των ισχυρισμών των ανααιρεσίων, εκτιμώντας το περιεχόμενο των προτάσεων του κατά το δοκούν, δεχθέν ότι υπάρχει αρχή έγγραφης αποδείξεως από τις ασφαείς και υπεκφραγόμενες αποκρίσεις τούτου που περιέχονται στις προτάσεις του, ενώ ουδέμια αμφιβολία καταλείπεται περί του προβληθέντος ισχυρισμού του ότι τελούσε σε άγνοια για το ύψος του τιμήματος, δηλαδή το αμφισβητούμενο και αποδεικτέο πραγματικό γεγονός. Υπό τοούτο περιεχόμενο ο ανωτέρω λόγος προτίστος και κυρίως ερείδεται επί ασφαμένης προϋποθέσεως, εφ' όσον η αγωγή θεμελιώνεται νομικός εκρήθη δε και υπό του δικαστηρίου της ουσίας ότι θεμελιώνεται αυτοτελώς στις διατάξεις περί αδικπραξιόν, εντείνθεν δεν τίθεται ζήτημα αποδείξεως εικονικότητας και αναγνωρίσεως ακυρότητας συμβολαίου, αλλά για το ύψος της ζημίας του ανααιρεσβλήτου εξαιτίας της απατηλής συμπεριφοράς του ανααιρεσίου, η οποία ως κρίση περί τα πράγματα προσβάλλεται απαραδέκτως, εφ' όσον πλήττει την ανέλεγκτη από τον Άρειο Πάγο εκτίμηση πραγματικών περιστάσεων. Κατά το άρθρο 559 αρ. 19 ΚΠολΔ ανάρηση χωρίς αν η απόφαση του δικαστηρίου της ουσίας δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως, αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες ανωφατικές ή ανεπαρκείς σε ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επίδραση στην έκφραση της δικής. Ανεπάρκεια αιτιολογιών, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, υπάρχει όταν δεν προκύπτουν από την απόφαση σαφώς και επαρκώς τα περιστατικά που είναι κατά νόμο αναγκαία για τη στοιχειοθέτηση στη συγκεκριμένη περίπτωση της διατάξεως ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόσθηκε ή όταν η απόφαση έχει ελλείψεις, όσον αφορά το νομικό χαρακτηρισμό των κρίσιμων περιστατικών που έγιναν δεκτά. Η ανεπάρκεια πρέπει να έχει σχέση με ουσιώδεις ισχυρισμούς και κεφάλαια παραγής έννομης προστασίας και επιθετικά ή αμυντικά μέσα και όχι με την επιχειρηματολογία των διαδίκων ή του δικαστηρίου, ούτε την εκτίμηση των αποδείξεων, εφ' όσον το πόρισμα από την εκτίμηση αυτή διατυπώνεται σαφώς (ΟΛΑΠ 1/1999,ΑΠ 133/2017). Το κατά νόμο αναγκαίο περιεχόμενο της ελάσσονος προτάσεως προσδιορίζεται από τον εκάστοτε εφαρμοστέο κανόνα ουσιαστικού δικαίου, του οποίου το πραγματικό πρέπει να καλύπτεται πλήρως από τις παραδοχές της αποφάσεως στο αποδεικτικό της πόρισμα και να μην καταλείπονται αμφιβολίες. Ελλείψεις αναγόμενες μόνο στην ανάλυση και στήριξη των αποδεικτικών μέσων και γενικότερα ως προς την αιτιολόγηση του αποδεικτικού πορίσματος, αν αυτό διατυπώνεται σαφώς, δεν συνιστούν ανεπαρκείς αιτιολογίες. Ούτε, εξ άλλου, ιδρύεται ο ανωτέρω λόγος αναίρεσως του αρθμού 19 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ εξ αιτίας του ότι το δικαστήριο δεν αναλύει ιδιαίτερος και διεξοδικά τα μη συνιστάμενα αυτοτελείς ισχυρισμούς επιχειρήματα των διαδίκων (ΑΠ 319/2017).

Εν προκειμένου, με τον τέταρτο λόγο της ως άνω αιτήσεως αναίρεσως, προσάπτεται στην πληττόμενη απόφαση η επίταξη ότι υπέπεσε στην πλημμέλεια των λόγων αναίρεσως των αρθμών 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ. Ειδικότερα, ο ανααιρεσίων ισχυρίζεται ότι οι αιτιολογίες της αποφάσεως, κατά το μέρος που αφορούν στη θεμελίωση της ευθύνης του είναι ελλιπείς (ανεπαρκείς), καθ' όσον (επί λέξει): "...α) ουδόλως διαλαμβάνεται εάν η εκ μέρους εμού μεταβίβαση του ακινήτου προς τον Ι. Σ., με το ..2/3-2006 συμβόλαιο, ήταν αντικειμενικά πρόσφορη να δημιουργήσει πλάνη στον ενάγοντα, ενόσω μάλιστα αυτός

παρέστη στην κατάρτιση του συμβολαίου με ικανό νομικό παραστάτη, ο οποίος διενήργησε λεπτομερή έλεγχο τίτλων και ηρόντο να εντοπίσει τα όποια προβλήματα υπήρχαν, β) ουδόλως αναφέρεται εάν, κατά το χρόνο μεταβίβασης του ακινήτου από εμένα προς τον Ι.Σ., τελούσα εν γνώσει ότι πρόθεση του ήταν η περαιτέρω μεταβίβαση του και ότι με τον τρόπο αυτό είχε δόλο τέλεσε (έστω και οριστός) απάτης, ώστε να δύναται να θεμελιωθεί υπατιότητα μου και ως εκ τούτου αδικπρακτική μου ευθύνη, από κοινού μετά του φερόμενου ως εξεπατησαντος...". Από την επισκόπηση της προσβαλλόμενης εφετακικής αποφάσεως (άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔ) προκύπτει ότι, εκτιμώντας αυτή το σύνολο των αποδεικτικών μέσων, που παραδέκτως επικαλέσθηκαν και προσκόμισαν οι διάδικοι, δέχθηκε ως προς τη θεμελίωση της ευθύνης του δευτέρου αναγομένου-ανααιρεσίου, τα ακόλουθα: "...Με το 9267/21.7.2006 αγοραπωλητήριο συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Λουτρακίου Ν. Κ. ο 1ος αναγομένος πώλησε και μεταβίβασε στον ενάγοντα (και ήδη ανααιρεσβλήτο), ένα ακίνητο (αγορτεμάχιο) ευρισκόμενο στη θέση "... της κτηματικής περιφέρειας του ... του Το παραπάνω α' επίδοκο ακίνητο ο 1ος αναγομένος φερόταν να το είχε αποκτήσει 4 μόλις μήνες προτού το πώλησε στον ενάγοντα με το προαναφερόμενο συμβόλαιο και συγκεκριμένα φερόταν να το είχε αποκτήσει με αγορά από τον 2° αναγομένο (και ήδη ανααιρεσίου), με το νόμιμα μετεγγραμμένο στα βιβλία μετεγγραφών του Υποθηκοφυλακείου Περαχώρας 9122/2.3.2006 αγοραπωλητήριο συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Λουτρακίου Ν. Κ. με φερόμενο ως καταβληθέν τίμημα το ίδιο παραπάνω ποσό των 17.747,72 ευρώ. Εντούτοις, η αλήθεια ήταν ότι η κυριότητα του ως άνω α' επιδόκου ακινήτου δεν ανήκε ούτε στον 1° αναγομένο ούτε και στο δικαιοπάροχο του 2° αναγομένου, αλλά στη Σ. σίζου Α. Σ.. Παρότι δε οι 1ος και 2ος των αναγομένων γνώριζαν καλώς (με βεβαιότητα και γνώριμα) την ως άνω νομική κατάσταση του α' επιδόκου ακινήτου κατήρτισαν με το προαναφερόμενο 9122/2.3.2006 συμβόλαιο εικονική αγοραπωλησία του ως άνω ακινήτου μεταξύ τους, επιδιόκοντας να δημιουργήσουν ψευδή συμβολαιογραφικό τίτλο κτήσεως κυριότητας του 1ου αναγομένου, προκειμένου τούτος να τον εμφανίσει εν συνέχεια στον ενάγοντα και να τον παραπλανήσει σχετικά με τη δθθεν κυριότητα του επί του α' επιδόκου ακινήτου, έτσι ώστε ο ενάγον να παρασυρθεί να αγοράσει το ως άνω ακίνητο αντί τιμήματος 90.000 ευρώ. Εφοδιασμένος με τον ως άνω ψευδή συμβολαιογραφικό τίτλο κτήσεως κυριότητας, που είχε εξασφαλίσει με τη συνδρομή του 2ου αναγομένου 4 μήνες πριν, ο 1ος αναγομένος παρέστη στον ενάγοντα από τις αρχές Ιουλίου του 2006 μέχρι τις 21.7.2006 ψευδώς και εν γνώσει της αναλήθειας πως είχε δθθεν την κυριότητα του προαναφερόμενου α επιδόκου ακινήτου, την οποία είχε δθθεν αποκτήσει από αγορά από τον δθθεν αληθή κύριο 2° αναγομένο με το ως άνω 9122/2.3.2006 συμβόλαιο, ενώ η αλήθεια ήταν ότι η κυριότητα του ως άνω ακινήτου δεν ανήκε στον 1° αναγομένο ούτε στο δικαιοπάροχο του 2° αναγομένου, αλλά στη Σ. σίζου Α. Σ.. Επιπλέον, το ως άνω αληθές γεγονός το απέκρυψε από τον ενάγοντα αγοράστή του ο 1ος αναγομένος πωλητής δολίως αλλά και αθεμίτως, παρότι δηλαδή είχε ιδιαίτερη νομική υποχρέωση να του το αποκαλύψει εκ του νόμου και δη εκ του 519 ΑΚ. Με την ως άνω απατηλή συμπεριφορά του, που διευκολύνθηκε από την προεκτελεσά προηγουμένη συνδρομή προς αυτόν του 2ου αναγομένου, ο 1ος αναγομένος δημιούργησε στον ενάγοντα την αντίστοιχη πλάνη, αφού ο τελευταίος πίστεψε, πράγματι, εσφαλμένα ότι κύριος του α επιδόκου ακινήτου ήταν ο 1ος των αναγομένων και προηγουμένος ο 2ος τούτων, αλλά και ελαττωματική βούληση. Το αποτέλεσμα αυτό επιδίοσαν τόσο ο 1ος όσο και ο 2ος των αναγομένων. Έτσι ο 1ος αναγομένος με την ως άνω συνδρομή του 2ου παρέπεισε τον ενάγοντα να προέβη στη δήλωση αγοράς από τον 1° αναγομένο του ως άνω α' επιδόκου ακινήτου αληθινής εκτάσεως 2.500 τ.μ. αντί του πραγματικού τιμήματος των 90.000 ευρώ με το προαναφερόμενο εικονικό ως προς το τίμημα και την έκταση του ακινήτου 9267/21.7.2006 αγοραπωλητήριο συμβόλαιο. Στην ως άνω δήλωση αγοράς με το ως άνω

αληθινό περιεχόμενο δεν θα προέβανε ο ενάγον χωρίς την ως άνω παραπλάνηση, εάν δηλαδή γνώριζε το ως άνω αληθές γεγονός, ήτοι την έλλειψη κυριότητας του 1ου των αναγομένων και προηγουμένων του 2ου τούτων. Έτσι ο 1ος αναγομένος τέλεσε, πράγματι, εις βάρος του ενάγοντος απάτη, που συνιστά βέβαια και αδικπραξία, με την απλή και όχι άμεση συνέργεια του 2ου αναγομένου, αφού ο τελευταίος παρέσχε στον πρώτο τη συνδρομή του 4 μήνες πριν από την κύρια πράξη και όχι κατά τη διάρκειά της και στην εκτέλεσή της. Παρά ταύτα και η ως άνω απλή συνέργεια του 2ου των αναγομένων στην πράξη του 1ου τούτων εμπίπτει στην έννοια της "κοινής πράξεως" του άρθρου 926 εδ. α' περ. α' ΑΚ και καθιθρύει την εις ολόκληρον αδικπρακτική ευθύνη αμοτέρων (1ου και 2ου των αναγομένων) για τις ζημίες και την ηθική βλάβη που προκάλεσε στον ενάγοντα η πρώτη από τις επιδόκεις αδικπραξίες (απάτες) ... Με την ως άνω απάτη, που συνιστά βέβαια και αδικπραξία, ο 1ος αναγομένος παρέσυρε τον ενάγοντα στη δήλωση αγοράς του α επιδόκου ακινήτου με το ως άνω αληθινό περιεχόμενο και στην κατάρτιση της α' επιδόκου αγοραπωλησίας που περιλήφθηκε στο προαναφερόμενο 9267/21.7.2006 συμβόλαιο... Εξαιτίας της παραπάνω πρώτης αδικπραξίας, και δη απάτης που τέλεσε εις βάρος του ενάγοντος ο 1ος των αναγομένων με την απλή συνέργεια του 2ου τούτων, ο ενάγον υπέστη περιουσιακή ζημία αναρχόμενη σε 90.000 ευρώ, ...". Με βάση τις ως άνω παραδοχές του, το Εφετείο εξεφάνισε την πρωτόδικο απόφαση ως προς τον δευτέρω αναγομένο (ανααιρεσίου) δέχθηκε εν μέρει την αγωγή ως προς τούτον και τον υποχρέωσε να καταβάλλει ποσόν 91.500 ευρώ, νομιμοτόκος. Με αυτά που δέχθηκε και, έτσι, που έκρινε το Εφετείο, του οποίου το αποδεικτικό πόρισμα εκτίθεται με σαφήνεια, έχει τις προαιτηθείσας αιτιολογίες, οι οποίες είναι ασφαείς και πλήρεις. Ειδικότερα, και εν σχέσει προς τις προσβαλλόμενες αιτιάσεις λεκτέων ότι η προσβαλλόμενη διαλαμβάνει επαρκείς αιτιολογίες ως προς τη θεμελίωση της ευθύνης του ανααιρεσίου, και δη στην υπό του πρώτου των αναγομένων και του δευτέρου τούτων (ανααιρεσίου) από κοινού επιδίωξη να δημιουργήσουν ψευδή συμβολαιογραφικό τίτλο κτήσεως κυριότητας, προκειμένου ο πρώτος να τον εμφανίσει εν συνέχεια στον ενάγοντα και να τον παραπλανήσει σχετικά με τη κυριότητά του επί του α' επιδόκου ακινήτου, έτσι ώστε ο ενάγον να παρασυρθεί να αγοράσει το ως άνω ακίνητο αντί τιμήματος 90.000 ευρώ, καθώς και στην αναφερομένη προηγουμένη συνδρομή του ανααιρεσίου προς τον πρώτο αναγομένο, που διευκόλυνε την ως άνω απατηλή συμπεριφορά του και επέφερε το ζημιόγόνιο για τον ενάγοντα αποτέλεσμα. Επομένως, τα όσα αντίθετα υποστηρίζει ο ανααιρεσίων με τον τέταρτο λόγο του ανααιρεσίου, με τον οποίο αποδίδονται στην προσβαλλόμενη απόφαση οι πλημμέλειες από τον αρθμό 19 του αρθρ. 559 του ΚΠολΔ κρινονται αρβάσιμα, όπως και ο αντίστοιχος λόγος αναίρεσως.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση ως αβάσιμη, να διαταχθεί η εισαγωγή του κατατεθέντος από τον ανααιρεσίου παραβόλου, λόγω της ήττας του, στο Δημόσιο Ταμείο (άρθρο 495 παρ. 3 του ΚΠολΔ) και να καταδικασθεί αυτός, ως ηττηθείς, στα δικαστικά έξοδα του ανααιρεσβλήτου, που κατέθεσε προτάσεις, κατά το νόμιμο και βάσιμο αίτημα του τελευταίου (ΚΠολΔ 176, 183 και 191 παρ.2), όπως αδικότερα αναφέρεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 7-9-2017 αίτηση του Θ. Σ. για ανάφραση της υπ' αρθ. 36/2017 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Ναυπλίου.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την εισαγωγή του κατατεθέντος από τον ανααιρεσίου παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον ανααιρεσίου στα δικαστικά έξοδα του ανααιρεσβλήτου, τα οποία κρίνει στο ποσό του δυο χιλιάδων εκατοσίων (2700) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 23 Οκτωβρίου 2018.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 7 Ιανουαρίου 2019.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ